

ραίτησίν του, ἔξ μηνας μετὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς, ὅπως σπουδάσῃ τὴν ζωγραφικὴν.

— Μείνε ἐδῶ. Ὁ ἀπεχθὴς αὐτὸς κόμης θὰ ἔλθῃ· εἶσαι πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἐμέ. Τί καλὰ, ἂν σὲ εὕρισκεν ὠραιότεραν μου καὶ σὲ ἡγάπα!... εἶπεν ἡ Ἑλένη εἰς τὴν φίλην τῆς.

Ἡ Ζήλια συγκατετέθη, καί, ὅπως ἀγνωστον διὰ τί, δὲν ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν περὶ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ.

Ὁ κόμης Δενεραντάλ ἦν ἀνὴρ πεντήκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, πλουσιώτατος, ἀλλ' ἐντελὸς ἀναισθητός καὶ ὀχληρότατος. Ἡ σύζυγός του, δι' ἣν οὐδὲν ἐνδιαφέρετο, εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν. Αἰσθανόμενος ἔτι πλείονα ἀνίαν ἀπὸ τῆς χηρείας του ὠνευροπόλει δεύτερον γάμον. Ὁ στρατηγὸς τῷ εἶχε προσφέρει τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, καὶ ὁ γάμος ἀπεφασίσθη, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἑλένης.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς δεσποινίδος Δερνὰκ ἦν ἐκφραστικὴ καὶ νοήμων· τὸ δέλεαρ, ὅπερ αἱ φυσιογνωμίαι αὗται παρέχουσι εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἐννοοῦσιν, εἶνε ἀκαταμάχητον, ἀλλ' ἀνθρώπος ὡς ὁ κόμης οὐδὲ νὰ τὴν παραβάλλῃ καὶ ἡδύνατο πρὸς τὴν Ζήλιαν. Κατεμαγεύθη πάραυτα ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Ζήλιας καὶ παρρησία ἐδήλωσε τὸν θαυμασμόν του.

Ἡ Ζήλια, κόμηςσα Δενεραντάλ, εἶπεν ἡ Ἑλένη τῇ φίλῃ τῆς σφίγγουσα τὴν χεῖρα, αὐτῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ ὑπαινιγμὸς οὗτος ἐτάραξε τοὺς ὕπνους τῆς Ζήλιας. Ἀποκρύπτουσα ἴσως ἐν αὐτῇ τοὺς κρυφίους σκοπούς τῆς, μετέβαινε συχνάκις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Δερνὰκ, καὶ προσεπάθει μάλιστα ν' ἀρέσκη τῷ κόμητι. Ἡ Ἑλένη τὴν ἐβοήθησε πρὸς τοῦτο πᾶσι δυνάμει. Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ οὐδὲν ὀφειλόμενον τὰ διατρέχοντα καὶ ἐλάτρευεν ἔτι πλέον τὴν προσφιλεῖ τῇ Ζήλιαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ δεσποινὶς Δεβερεσὲλ δὲν ἡδύνατο νὰ διατηρῇ τὸ δαπανηρὸν οἶκημα, ὅπερ κατ' ὅκον· ὅθεν ὁ Λουδοβίκος ἐνφύλασεν ἰσόγειον οἶκημα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Δύσεως, βλέπον πρὸς κήπον, καὶ καθυπεβλήθη εἰς μυρίας στερήσεις, ὅπως διευθετήσῃ αὐτὸ κομψῶς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διευθετήσεως, παρεκάλεσε τὴν Ζήλιαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν τῆς. Κατ' ἀρχὰς μὲν αὕτη ἡρνήθη, ὕστερον ὅμως ἐνέδωκεν.

Οὐδὲν τερπνότερον τοῦ ἐκλεχθέντος ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου οἰκίσκου, ὃν δὲν ἔλειψε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἡ Ζήλια. Οἱ περσικοὶ τάπητες καὶ ἡ λευκὴ βύσσος ἀπότησαν τὸ πλεῖστον σχεδὸν μέρος τῆς δαπάνης. Αἱ ὀροφαί, ὡς καὶ τὰ ἐπιπλα, ἦσαν ἀπλᾶ, ἀλλὰ τὰ πάντα διηυθετήθησαν μετ' ἐξαιρέτου καλαισθησίας· ἀνάγλυφα ἐκλεκτώτατα ἐκόσμουσαν τὸ δωματίον τῆς Ζήλιας, πλεῖστα δὲ θελκτικὰ ἀγαλμάτια τὴν κυρίαν ἀφίστασαν. Ἐκ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, δι' ὧν εἰσῆρχετο ἀπλετοναφῶς, ἐφαίνετο ὁ κήπος. Πρὸ τῆς οἰκίας ἐξετείνετο λειμὼν ἐκ χλόης· ἐαρινὰ ἀνθὰ ἐποίκιλλον τὰς

πρασιάς, περιχαρῆ δὲ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν πηδῶντα ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον.

Οὐδὲν ἐκ τούτων παρετήρησεν ἡ Ζήλια. Τὴν προτερσίαν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἴδῃ εἰκόνα τοῦ Ρεμβράν, ἐσχάτως ἀγορασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κόμητος Δενεραντάλ, ἐπεσκέφθη τὸ μέγαρον αὐτοῦ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Δερνὰκ καὶ τῆς θυγατρὸς του. Αἱ ἐκ μαρμαροῦ λευκοτάτου κλίμακες, οἱ πολυτελεῖς τάπητες, τὰ μεταξίνα καταπετάσματα, αἱ πινακογραφίαι, τὰ ὀρειχάλκινα δοχεῖα, περιεδινοῦντο ἔτι πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων βλεμμάτων τῆς.

— Αὐτὴ ἡ οἰκία θὰ ἦτο πολὺ καλὴ διὰ μίαν γριζέταν, ἐσκέφθη παρρητοῦσα τὰ ἀντικείμενα, ὧν ἕκαστον ἀνεκάλει καὶ μίαν θυσίαν τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἐξέλαβε τὴν ψυχρότητα τῆς μνηστῆς του ὡς σεμνὴν ἀμνηχανίαν νεάνιδος.

Ἐν τούτοις ἐφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Ζήλια ἔμελλε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν θείαν τῆς.

— Ὁ κόμης Δενεραντάλ μὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ.

— Καὶ ὁ Λουδοβίκος; ἠρώτησεν ἡ γεροντοκόρη ἐκπληκτος.

— Θεέ μου! ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ διαρκῇ μέχρι τέλους.

Ἡ Ζήλια, ὡς ὅλοι οἱ ἔνοχοι, εὗρισκε τὴν ἀναξίαν πρᾶξιν τῆς ἡττον ἀναξιόπρεπῃ, ἀφ' ἣς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐκφράζῃ δημοσίᾳ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεχώρει εἰς Μονδεμαρσάν, ἀφ' οὗ προῦκάλεσε παρὰ τῆς θείας τῆς τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν. Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐδεικνύετο χαρίεσσα πρὸς τὸν Λουδοβίκον καὶ κατὰ βῆθος ἐλυπεῖτο εἰλικρινῶς, διότι δὲν ἦτον οὗτος ἐκατομμυριούχος ἡ κόμης.

— Δυστυχῆ Λουδοβίκε! ἐσκέπτετο ἀφιερμένη εἰς τοὺς τινάχμους τῆς ἀμαξίας, ἥτις τὴν ὠδήγει πρὸς τὸ διαμέρισμα Δελάνδ, πῶς μὲ ἡγάπα... Τί ὠραῖα ἐστέρας διήλθομεν! Καθίστα τὸ πᾶν ἐνδιαφέρον, ἐμὲ δὲ ἱκανὴν νὰ ἐννοῶ καὶ νὰ αἰσθάνωμαι πράγματα, τὰ ὅποια οὐδὲ καὶ θὰ ἐφαινατάζομην. Δὲν ἡδυνάμην ἐν τούτοις νὰ γίνω σύζυγός του. Ὅθ' ἡναγκαζόμην νὰ μεταβιβάσω ὅπου δὴποτε πεζῇ. Αἱ ἀμαξίαι τοῦ κόμητος ἐξ ἐναντίας εἶνε ἀναπαυτικώταται. Ἡ Αὐγούστα θ' ἀποθάνῃ ἐκ πείσματος... Τίς θὰ μοι ἔλεγεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φέρω ἀδάμαντας ἀξίας τριακοσίων χιλιάδων φράγκων; Ἀναμφιβόλως οἱ ἀδάμαντες θὰ μοι ἀρμόζουν ὠραία· θὰ ἔχω θεωρεῖον εἰς τὸ ἱταλικὸν μελόδραμα...

Καὶ ἡ Ζήλια βουκαλιζομένη ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ἀπεκοιμήθη.

Ταῦτοχρόνως ὁ Λουδοβίκος ἔτυπτε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου του καὶ διὰ ἀπελπιστικῶν κρυγῶν ἐκάλει τὴν Ζήλιαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΡΙΒΙΩΤΙΟΝ

κ. Ζαφ. Ζαφειρόπουλον. Ἐλήφθη ταχυρ. ἐπιταγή, ἀντίτιμον συνδρομῆς κ. Α. Μ. καὶ βιβλίον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐργάζμεν — κ. Ἐμ. Κασάριον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Νικόλ. Δ. Βαλτινόν. Ἀπεστάλησαν τὰ προηγουμένα φυλλάδια, εἰς τὸ ἔξης θὰ λαμβάνετε τακτικῶς τὰ φύλλα. — κ. Ν. Γεράδον. Ἐλήφθησαν ἀπέναντι λογαριασμοῦ δρ. 50. Εὐχαριστοῦμεν. Διαβίβαστε, παρακαλοῦμεν, τὰς εὐχαριστίας μας τῷ φίλ. τῷ φίλῳ κ. Ἰ. Β. — κ. Α. Δ. Ἰατροῦ. Ἐλήφθησαν. Λαμβάνετε τὰ 9 φύλλα. — κυρίαν Κλειὺ Β*. Ἐργάζμεν. Ἐλήφθησαν πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ζωγραφ. συμπαθείας σας. — κ. Ἀριστέιδην Λιανόν. Εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ δὲν μᾶς χρησιμεύουν. — κ. Ἰωάν. Διακίχην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Κωνσ. Παπαῖ Ἀποστόλου. Ἀποσταλείτε μας τὸν ΣΤ' τόμον, ἵνα σᾶς ἀναλλάξωμεν αὐτόν. Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ὑποστήριξιν σας. — κ. Βίκτορα Α. Πάζ. Τὸ φύλλον ὑμῶν θ' ἀποστέλλεται τῷ κ. Ἰ. Ν. Φ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ζωγραφ. ὑμῶν ἐκφοβίσεις. Καλὸν κατιούδιον!

κ. Θεοφάνη Λουκέρην (Ἀηξούρου).

Μήπως κατὰ λάθος μᾶς ἐπετρέψατε τὰ «Ἐκλεκτά»; — Πατραῖον. Εὐχαριστῶς.

Τὰ ἔξης βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἵτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάσιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20. — Εἰκοσιπενταετής Ἑλλην πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 4.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβλά, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθρὰ προσωπιδόφοροι, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστυνάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 4.50. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ ὅς τῶν μαυρῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἑρριέτας Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμ. 2) δρ. 2.50. — Ἰατροὶ Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἡ Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεθνεώτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Λήσταρχος Λαεσσαγή, ὑπὸ Ἐρνέστον Καενόη, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἐκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ἐλβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμ. 2.) δρ. 3.20. — Μυῦρος πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμ. 3.) δρ. 4. — Μαρκεσία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρὰ μέτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώρ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4.50. — Πάπια Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῦζου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμ. 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 4. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου, δρ. 2.50. — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70. — Ἡ Ἑλμά, ἥτις σκηνά ἐν Ἀνατολῇ, (τόμ. 2) δρ. 2.20. — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράιλ, δρ. 2.20. — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐλβιὲ δὲ Μοντεπὲν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος, δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρῆς, δρ. 4.10. — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πωλ δὲ Κόκ, δρ. 2.20. — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμ. 3) δρ. 4.